Автор: Unsvet
17.10.2018 10:47 -

16 жовтня в обласній бібліотеці для юнацтва відбувся вечір-реквієм “Духовний код Андрія Антонюка”, присвячений 75-річчю від дня народження видатного митця, Народного художника України, лауреата Державної премії України ім. Тараса Шевченка.

Участь у заході взяли Данило Андрійович Антонюк, член Національної спілки художників України, Міжнародного фонду “Культурне надбання”; Оксана Миколаївна Дорошенко, завідуюча Первомайським краєзнавчим музеєм, та Юрій Анатолійович

Островершенко, поет і літературознавець, член Асоціації українських письменників.

Присутні — студентська молодь, бібліотекарі, поціновувачі творчості художника — разом з ведучими Ларисою Гальченко та Андрієм Алієвим здійснили своєрідний екскурс у часі та просторі й дізналися про основні віхи біографії художника, познайомилися зі знаковими роботами Андрія Даниловича. “Моя біографія не в датах. Моя біографія — то мої картини,” — завжди наголошував художник. Він черпав сюжети з життя, надихався творами Босха, Тиціана, Боттічеллі, Матісса, Ван Гога, Саврасова і Верещагіна, малював темперою, аквареллю, маслом, акрилом, створив більше тисячі полотен у власному неповторному стилі (сучасні мистецтвознавці назвали його символіко-реалістичним українським міфологізмом), які надихали поетів на написання прекрасних віршів.

Поезія звучала і на вечорі-реквіємі. “Виставка Андрія Антонюка” Валерія Бойченка, “Чумацька вечеря” та “Учителю, хто ми?” Дмитра Кременя, присвячені неперевершеному майстру пензля та відданому другу, звучали у виконанні А. Алієва.

Теплими спогадами про батька поділився син — Данило Андрійович, теж художник. Він розповів, що батько все життя підтримував його, допомагаючи опанувати професійну майстерність, навчаючи дбайливо зберігати сімейні традиції. Антонюк-син зазначив, що батько завжди шукав свій власний стиль, свій шлях і свою форму. Його картини знаходяться у приватних колекціях в Австралії, США, Канаді, Німеччині, однак є далеко не у всіх українських музеях. Данило Андрійович мріє створити музей А. Антонюка в Миколаєві, задля збереження його творчого спадку і пам’яті про художника.

Визначного земляка вшановують і на його малій батьківщині — в Первомайську. Про це розповіла О. М. Дорошенко, завідуюча Первомайським краєзнавчим музеєм. Вона зазначила, що Андрій Данилович часто відвідував рідне місто: приїздив на гостину до батьків і братів, пізніше — віддавав данину поваги покійним батькам у поминальні дні. Він був частим гостем на заходах, що проходили у Первомайську. Громада міста пишається своїм Почесним громадянином Андрієм Антонюком. На його честь названа вулиця, у краєзнавчому музеї діє виставка, присвячена 75-річчю від дня народження художника. Цікаві штрихи до “портрета” Андрія Антонюка додав Ю. А. Островершенко, який був знайомий з ним особисто.

Данило Антонюк радо відповів на запитання присутніх. Молодь цікавилася, чи писав Андрій Данилович картини на морську тематику (так, писав. І багато. Море, очаківські береги часто зустрічаються на його полотнах), яким сюжетам віддавав перевагу в останній період життя (не залишав поза увагою політичну ситуацію в Україні, обирав життєві теми, писав портрети), чи були у художника улюблені, знакові твори (для кожного періоду його творчості були свої знакові картини. Це як вершина айсбергу. А найулюбленішими були сімейні портрети).

На завершення — традиційне фото на згадку про зустріч та взаємні побажання успіхів і натхнення.

P.S
— Учителю, хто ми? —
Дитя з золотими крильми.
А дід-чорнокнижник:
— Були ми, дитино, людьми.
— А в чім наша драма?
Від кого походимо ми?
— Та хто від Адама,
ще інші — від Хама,
По-нашому це — від Хоми.
І шлях наш далекий,
і шлях наш відомий…
Учителю, хто ми?